

กลัวครู !!!!!

นำเสนอเมื่อ : 15 มิ.ย. 2552

กลัวครู

รายงานโดย : ธิชา ชัยวรศิลป์ TishaChai@gmail.com: วันจันทร์ที่ 15 มิถุนายน พ.ศ. 2552

บ่ายวันหนึ่ง ฉันนั่งอยู่ในรถแท็กซี่ที่ติดแหง็กอยู่ในซอยสยามสแควร์ ระหว่างกำลังมองออกนอกหน้าต่างดูอะไรเพลินๆ สายตาก็ปะทะเข้ากับผู้หญิงคนหนึ่งที่ยืนอยู่บนขอบทางเท้า เตรียมตัวจะข้ามถนน

เห็นเพียงแค่วินาทีเดียวฉันก็จำได้ทันทีว่าเธอคือครูสมัยมัธยมที่ดูที่สุดคนหนึ่งในโรงเรียน เหตุการณ์หลังจากนั้นเกิดขึ้นอย่างอัตโนมัติ และด้วยสัญชาตญาณ ฉันกำข้อมือ ยกแขนทั้งสองข้างขึ้นแนบหน้าอก แล้วทิ้งตัวลงนอนตะแคงบนที่นั่งอย่างว่องไวประหนึ่งทหารตชด. เบื้องตัวหลบลูกกระเบิด ความเคลื่อนไหวอันปุปปั๊บฉับพลันของฉัน ทำให้คนขับแท็กซี่ที่กำลังนั่งทอดอารมณ์อยู่ ร้องออกมาด้วยความตกใจว่า “เอ๊ย!”

ฉันยอมตายดีกว่าที่จะให้เธอเห็น

มันต้องมีอะไรผิดปกติแน่หากคนที่เป็นผู้ใหญ่เต็มตัวทั้งวัยวุฒิและคุณวุฒิจะยังคงกลัวครูที่เคยสอนตอนเป็นเด็กได้ถึงขนาดนี้

นึกว่าเป็นอยู่คนเดียว เมื่อไปเล่าให้เพื่อนฟัง เธอก็เป็นโรคกลัวครูเหมือนกัน โดยเฉพาะครูที่สอนตอนเด็กๆ “ไม่เอา ไม่อยากเจอ” เธอทำนายนเหมือนเห็นแมลงสาบ “มันกลัวฝังใจ”

เหตุผลนี้ไม่ผิดความจริงเลยแม้แต่น้อย

ทุกวันนี้ฉันยังจำได้ดีถึงประสบการณ์ไม่น่าพิสมัยตอนเรียนชั้นอนุบาล 2 กับครูสาวที่หน้าบึ้งตึงอยู่เป็นนิจ และใจร้ายกับเด็ก ๆ ความรักและเมตตาจากพ่อจะมีอยู่บ้างในตัวเธอฉันก็ไม่เคยเห็นมัน ทุกวันฉันไปโรงเรียนด้วยความกลัวว่าอาจจะโดนเธอจับหักคอ และมักจะกลับบ้านมาบอกแม่เสมอว่าโดนครูหยิกและตีอีกแล้ว เป็นเรื่องแย่ที่เด็กวัย 6

ขวบจะต้องเผชิญกับความเครียดและความกดดันขนาดนี้ในโรงเรียน

ฉันยังจำความกลัวที่มีต่อครูสอนวิชาภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมได้ด้วย ความสัตย์จริง ฉันไม่เคยกลัวใครเท่านี้มาก่อน เธอมักจะตัวสั้นเต็มไปด้วยโทสะและแฝดเสียงจนได้ยินไปทั้งตึก เธอทำให้นักเรียนรู้สึกเครียด ปั่นป่วนในช่องทาง มีพลังอำนาจและหนักกลัวเสียยิ่งกว่าระเบิดซีปนาวุธ ฉันจำสิ่งที่เธอสอนไม่ได้เลย เพราะมัวแต่นั่งนิ่ง ไม่กล้ากระดุกกระดิก ไม่กล้าคิด ไม่กล้าหายใจ

จากประสบการณ์ของตัวเอง ฉันเสียใจด้วยที่ไม่สามารถพูดได้ว่า ความเก่งของนักเรียนเป็นสัดส่วนผันตรงมาจากความดุของครู มันไม่เป็นอย่างจริงที่เชื่อกันว่าครูยิ่งดุจะทำให้นักเรียนยิ่งเก่ง ในเมื่อได้แต่นั่งเรียนอย่างไม่มีความสุขเพราะความกลัวครูแล้วจะเรียนเก่งได้อย่างไร ตรงกันข้ามมันกลับเป็นผลร้ายพานทำให้เด็กเกลียดกลัววิชานั้นๆ หรือการเรียนหนังสือไปเลย

ครูบางคนมิได้ตระหนักว่าในสายตานักเรียนพวกเขาเป็นเหมือนนายทหารเผด็จการในอาณาจักรเล็กๆ ที่เรียกว่าห้องเรียนนั้น กลายเป็นผู้คุมชะตาชีวิตของเด็ก มีสิทธิทำให้วันนั้นทั้งวันของเด็กคนหนึ่งกลายเป็นวันที่ดีหรือวันที่แย่ที่สุดก็ได้ มีสิทธิทำให้เด็กคนหนึ่งสอบผ่านหรือสอบตก หรือจะทำให้ตลอดชีวิตของการเป็นนักเรียนในโรงเรียนนั้นกลายเป็นนรกก็ยอมได้ โดยไม่จำเป็นต้องมีเหตุผลใดๆ ทั้งสิ้น นี่เป็นเหตุผลที่ฉันไม่ชอบไปโรงเรียน

แม้ว่าจะเป็นนักเรียนที่เรียนดีมาตลอดก็ตาม

ฉันเห็นบรรดาครูในหนังสือฝรั่งแล้วก็นิยมในความเป็นกันเอง
ไม่ถืออาวุโส และใจกว้าง
บางคนกระโดดแผล้วขึ้นไปนั่งบนแท่นหน้าชั้นเรียน
บรรยายบทประพันธ์น่าเบื่อของเชกสเปียร์ได้อย่างสนุกสนาน
พลาถกระตุ้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นถกเถียงกัน
ชมเชยนักเรียนที่แสดงความคิดเห็น แม้ว่ามันจะฟังเงาปานใดก็ตาม
นักเรียนถามคำถามยียวนล่องภูมิก็ไม่โกรธ
หากนักเรียนไทยซุ่มมือขึ้นแล้วพูดว่า “ครูคะ
หนูคิดว่ารามเกียรติ์เป็นบทประพันธ์ที่เหลวไหลสิ้นดี”
เธออาจจะต้องถูกครูจับไปขังไว้ในห้องน้ำ 3 วันเป็นอย่างน้อย
และถูกเชิญผู้ปกครองมารับทราบขอลาหวาบุดรีของพวกเขาเป็นเด็ก
หัวรุนแรง น่าเศร้าที่ตลอดชีวิตการเรียนหนังสือ 16 ปีของฉัน
การเรียนการสอนแบบนี้ไม่เคยเกิดขึ้นเลย

ระบบการสอนแบบไทยเป็นการสอนแบบสื่อสารทางเดียว
ไม่มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นหรือกระตุ้นให้นักเรียนมีความคิด
ปัญญาจึงไม่เกิด
ผนวกกับครูบาอาจารย์ที่มีความเชื่อฝังหัวว่าการสอนที่มีประสิทธิภาพที่
สุดคือการทำให้นักเรียนกลัว
ระบบการศึกษาของเมืองไทยจึงล้มเหลวโดยสิ้นเชิง

ปีแล้วปีเล่าเราผลิตนักเรียนที่จำเก่ง แต่คิดไม่เป็น
และขาดความคิดสร้างสรรค์
ท่องกิริยาสามชองได้ฉาดฉานอย่างนามหัตถ์จรรยา
แต่พูดภาษาอังกฤษไม่เป็น มีความเคารพครูบาอาจารย์
ทว่าเป็นความเคารพที่มาจากความกลัวเกรงประหนึ่งหนูกลัวแมว
มิใช่เคารพเพราะความนับถือด้วยน้ำใสใจจริง
ในฐานะเป็นครูที่เปิดกว้าง เป็นกันเอง และชนะใจเด็ก

ในขณะที่กำลังมีการจัดการปฏิรูปการศึกษาครั้งใหญ่โดยการนำของท่าน

นายกฯ หัวสมัยใหม่ (ผมอยากให้ในสัปดาห์หนึ่งมี 2 วัน
สำหรับให้นักเรียนออกไปทำกิจกรรมนอกห้องเรียน)
เราอาจจะหันมาปฏิรูประบบการสอนด้วย

การสอนหนังสือแบบปากว่ามือถึง ฟาดด้วยไม้ ถองด้วยศอก หยิกขา
บิดขี้ก้น สอนไปเด็กน้ำตาไหลเป็นนสมุดไป
ทำรายนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจทั้งทางตรงและทางอ้อม
ทำยังกับนักเรียนเป็นลูกไม่มีพ่อไม่มีแม่นั้น

**ควรจะจับโยนใส่ลิ้นชักถังดามไปพร้อมกับสำนวน “รักวัวให้ผูก
รักลูกให้ตี” ให้สาบสูญไปเสียที**

<http://www.posttoday.com/lifestyle.php?id=52325>